

LÓDI FERENC

Tűnődés

Nézd csak, a gyűrű megnő mind a fán is,
 — tavaszbahajlón eggyel több a kör,
 Itt-ott ezüstös haj köszönt reám is,
 konok, makacs és vissza nem hőköl.
 Olykor az ember önmagára gondol
 s tűnődik hosszan, vissza-visszanéz.
 A szabad év a szívünkön dorombol,
 s lapul a múlt, mely még ugrásra kész.

Számolhatok már én is éveket, te kedves,
 melyek küzösek, együtt éltük át.
 — A gondolat oly könnyű, messi repdes,
 találgatom, hogy hol találtam rád.
 Piciny fonálka, szöske volt a szál csak,
 amely ma élet: szeretjük nagyon!
 Ha nem vagy itthon, most is épp úgy várlak,
 mint akkoriban sok vasárnapon.

Akárhogyis volt, szűkösen, soványan,
 — tudjuk, a honnak sem volt többje még —
 hisz nem ez mérte hozzád forró vágyam,
 akkor hazudnék minden költeményt.
 Holnapra holnap gyúlt, s aztán a többi
 pozsgásabb holnap hajnallott elő...
 A Pártnak tudom csak ezt megköszönni:
 ő volt az út, én csak cövekverő.

Kis pont csupán a két kezünk munkája,
 ha végignézzük ezt a kis hazát,
 — de lombot sejtet a csemete árnya,
 s a gazda rajta telt gyümölcsöt lát.
 A szándék sokszor izmosabb a tethnél,
 de ezt a kettőt összhangba hozom.
 Ha nem így lenne, tudom, nem szeretnél
 s behordaná a szél is lábnyomom.